

Arrest

nr. 206 884 van 17 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 14 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. DESGUIN *loco* advocaat J. HARDY en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Eritrees staatsburger te zijn. Uw vader heeft de Eritrese nationaliteit en is van Tigrinya origine, uw moeder daarentegen heeft de Ethiopische nationaliteit en is van Amhaarse origine. U verklaart geboren te zijn in Assab, Eritrea op 30/11/1995. Toen u ongeveer twee jaar oud was ging u samen met uw moeder en uw zus naar Ethiopië. Door de problemen tussen Eritrea en Ethiopië op dat moment werd het voor uw moeder moeilijk nog langer in Eritrea te blijven. Uw vader zou enige tijd later eveneens Eritrea verlaten en jullie in Soedan vervoegen. U ging met uw moeder naar Addis Abeba en vestigde zich daar.

Enige tijd later vernam u echter dat uw vader bij zijn poging om het land te verlaten om het leven was gekomen. U bleef met uw moeder in Addis Abeba wonen. In 1998 is uw moeder hertrouwd met T.K., eveneens van Ethiopische nationaliteit. Uw stiefvader behandelde u niet goed.

Hij schold u uit omwille van uw Eritrese achtergrond. Wanneer uw moeder afwezig was probeerde hij u eveneens verschillende keren aan te randen. Om de slechte behandeling van uw stiefvader te ontvluchten bracht uw moeder u in maart 2013 naar Soedan. Ze bracht u onder bij een vriendin van haar en keerde zelf terug naar Ethiopië. Eind 2013 ontmoette u uw echtgenoot, B.B.S.. Op 16 augustus 2014 zijn jullie gehuwd. U vertrok samen met uw echtgenoot uit Soedan in mei 2015. Jullie reisden met verschillende auto's naar Libië. Vervolgens werden jullie naar de kust gebracht en maakten jullie de oversteek naar Italië per boot. U kwam in Italië aan in maart 2016. Na ongeveer drie maanden ging u via herlocatie naar Portugal, waar u asiel aanvraagde. De omstandigheden in Portugal waren echter niet goed en u besloot de beslissing in uw asielaanvraag niet af te wachten, na vier maanden vertrok u er en kwam naar België. Op 25 oktober 2016 vroeg u asiel aan in België. Ook uw echtgenoot diende een asielaanvraag in in België (CGVS-kenmerk 16/18461).

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u een kopie neer van de Ethiopische identiteitskaart van uw moeder.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen voor de een eindeloze legerdienst bij een terugkeer naar Eritrea. Uit uw verklaringen blijkt echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering over de Eritrese nationaliteit te beschikken.

Vooreerst is er geen enkele reden om aan te nemen dat u over de Eritrese nationaliteit zou beschikken en geen aanspraak kan maken op de Ethiopische nationaliteit, het land waar u zo goed als uw hele leven gewoond heeft en het land van nationaliteit van uw moeder.

U legt ten eerste geen enkel document neer ter staving van uw Eritrese nationaliteit. U verklaart in 2014 een Eritrese identiteitskaart te hebben verkregen van de Eritrese ambassade in Soedan. U had op dat moment een identiteitskaart nodig om te kunnen huwen. U verklaart uw identiteitskaart te hebben verkregen op vertoon van uw Eritrese geboorteakte (gehoorverslag CGVS p.20). U verklaart echter zowel uw geboorteakte, uw identiteitskaart als uw huwelijksakte te zijn verloren tijdens uw reis naar Europa (gehoorverslag CGVS p.19 en p.30). U legt dan ook geen enkel document neer dat wijst op een Eritrees staatsburgerschap. Evenmin heeft u sinds uw aankomst in Europa, in maart 2016 (gehoorverslag CGVS p.3), enige stappen ondernomen om nieuwe documenten te verkrijgen die uw nationaliteit zouden kunnen aantonen. De enige documenten die u neerlegt wijzen dan ook eerder op een Ethiopisch burgerschap dan op een Eritrese nationaliteit. U legt namelijk enkel en alleen de Ethiopische identiteitskaart van uw moeder neer.

Verder is het niet aannemelijk dat u gedurende uw verblijf in Ethiopië als Eritreeër over geen enkel Ethiopisch document zou beschikken (gehoorverslag CGVS p.21). Hoewel u nog minderjarig was bij uw vertrek uit Ethiopië en uw moeder over de Ethiopische nationaliteit beschikt is het weinig aannemelijk dat in uw hoofde geen enkele stap zou zijn ondernomen om zich te registreren of om Ethiopische verblijfsdocumenten te verkrijgen. U verklaart dat uw moeder nog voor het uitbreken van het grensconflict tussen Eritrea en Ethiopië in 1998 op eigen initiatief en vrijwillig terugkeerde naar Ethiopië (gehoorverslag CGVS p.7-8). Indien u in die omstandigheden terugkeerde naar Ethiopië is het weinig waarschijnlijk dat er, gezien uw vermeende Eritrese nationaliteit, geen stappen werden ondernomen zodat u er geregistreerd werd en verblijfsrecht zou krijgen in Ethiopië. U verklaart zich nooit ergens te hebben geregistreerd (gehoorverslag CGVS p.22). Uit objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (CGVS – COI Focus: Ethiopië, situatie van Eritreeërs in Ethiopië – 21.01.2015) blijkt namelijk dat alle Ethiopiërs van Eritrese origine zich vanaf augustus 1999 verplicht dienden te laten registreren bij de immigratiediensten. In 2004 hebben de Ethiopische autoriteiten daarenboven enkele wetgevende initiatieven genomen waarbij de situatie van personen van Eritrese origine op een duurzame wijze werd geregulariseerd, deze personen werden verblijfsvergunningen van langere duur toegekend. Dat tot aan uw vertrek uit Ethiopië geen enkel initiatief zou zijn genomen om uw verblijfsrecht als Eritrese burger in Ethiopië te legaliseren zorgt er voor dat er geen geloof wordt gehecht aan uw status als Eritrese burger in Ethiopië. Bovendien bent u uiterst onwetend over de stappen die u zou kunnen ondernemen om uw verblijf in Ethiopië te bestendigen. U weet niet wat u zou moeten doen indien u meerderjarig werd en in Ethiopië zou willen blijven. U bent zelfs niet op de hoogte of het mogelijk is om als Eritreeër verblijfsdocumenten te verkrijgen in Ethiopië.

U heeft hier nooit naar geïnformeerd en bent zich niet bewust van de aard van de documenten waarover Eritreeërs in Ethiopië beschikken (gehoorverslag CGVS p.21). Dat u hier niet de minste interesse voor toont zorgt er voor dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering in een toestand te verkeren waarin u geen enkel verblijfsrecht had in Ethiopië. Indien u over een onzeker verblijfstatuut zou beschikken is het niet aannemelijk dat u zich niet zou informeren over de te ondernemen stappen om een verblijf in Ethiopië te bestendigen. Ook dit zorgt er dan ook voor dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring over geen documenten te hebben beschikt in Ethiopië.

Bovendien komt uit de toegevoegde objectieve informatie ('Home Office – Country information and guidance, Ethiopia: people of mixed Eritrean/Ethiopian nationality – 31.08.2016' en 'Federal negarit gazeta of the federal democratic republic of Ethiopia – proclamation no.378/2003, a proclamation on the Ethiopian nationality – december 2003') **duidelijk naar voren dat u wel degelijk aanspraak zou kunnen maken op de Ethiopische nationaliteit**, indien u deze nog niet bezit. Ieder van wie één van de ouders de Ethiopische nationaliteit beschikt kan aanspraak maken op deze nationaliteit. Aangezien u de Ethiopische identiteitskaart van uw moeder voorlegt wordt niet ingezien waarom u zelf geen aanspraak zou kunnen maken op de Ethiopische nationaliteit. Bovendien valt u eveneens onder de andere wettelijke bepalingen voorzien in deze proclamatie. U leeft namelijk reeds uw hele leven in Ethiopië en drukt zich uit in het Amhaars, de belangrijkste voorwaarden om aanspraak te kunnen maken op de Ethiopische nationaliteit. Uw verklaring dat u de Ethiopische nationaliteit niet zou kunnen verkrijgen omdat u er niet geboren bent (gehoorverslag CGVS p.21-22) snijdt derhalve op basis van deze objectieve informatie geen hout.

Vervolgens is de door u ten toon gespreide kennis met betrekking tot Eritrea ruim onvoldoende om een Eritrese nationaliteit en origine te veronderstellen. Allereerst dient in deze te worden opgemerkt dat, indien u al een Eritrese achtergrond heeft, dit niet in de weg staat dat u aanspraak zou kunnen maken op de Ethiopische nationaliteit of een verblijfsstatuut in Ethiopië, wat eerder reeds werd aangetoond. U verklaart verder dat uw enige band met Eritrea uw Eritrese vader uitmaakt die reeds in uw kindertijd is overleden (gehoorverslag CGVS p.5). U verklaart niemand meer te kennen in Eritrea (gehoorverslag CGVS p.7) en in Ethiopië geen contacten te hebben onderhouden met Eritreeërs (gehoorverslag CGVS p.14). U geeft verder op geen enkele manier blijk van enige voeling met uw land van herkomst. U spreekt hoogstens een paar woorden Tigrinya, één van de officiële talen van Eritrea (gehoorverslag CGVS p.12 en p.27). U verklaart nooit enige Eritrese feestdagen te hebben gevierd in Ethiopië en kunt enkel spontaan de Onafhankelijkheidsdag noemen. Wanneer u de Martelarendag wordt genoemd kunt u enkel aangeven hier van gehoord te hebben maar kan u de achtergrond niet duiden (gehoorverslag CGVS p.25). U noemt de militaire opleiding in Sawa en de legerdienst de voornaamste problemen in het land maar kan hier slechts zeer gebrekkige en oppervlakkige informatie over verschaffen (gehoorverslag CGVS p.14 en p.17). Bovendien verschaft u foutieve informatie over Sawa. U verklaart dat men er na de tiende graad naar toe dient te gaan om er louter militaire training te krijgen en dat men vervolgens geen school meer kan lopen maar naar het leger wordt gestuurd (gehoorverslag CGVS p.14). Dit stemt niet overeen met de informatie beschikbaar over Sawa (Home Office – Country Information and Guidance, Eritrea: national (incl. military) service – september 2015) waaruit blijkt dat het na de elfde graad is dat men naar Sawa wordt gestuurd, met name om er zijn twaalfde graad af te maken en er tegelijkertijd een militaire training te ontvangen. Uit uw verklaringen blijkt dat u niet op de hoogte bent van het belangrijke gegeven dat men net naar Sawa dient te gaan om zijn school af te maken. Bovendien bent u er zich evenmin van bewust dat men na Sawa wel degelijk de mogelijkheid kan krijgen om verder te studeren indien men er goed presteert. Ook met betrekking tot de legerdienst blijft u steken in vage verklaringen als het feit dat het er afschuwelijk is en dat men wordt gedwongen er te gaan, maar dat dit het enige is wat u er over weet (gehoorverslag CGVS p.17-18). **Indien u werkelijk over de Eritrese nationaliteit zou beschikken en zou vrezen gedwongen te worden terug te keren naar Eritrea valt het moeilijk aan te nemen dat uw interesse in het land en zijn gewoontes niet verder zou reiken dan enige algemene verklaringen.** Deze verklaringen overtuigen dan ook allerm minst dat u over de Eritrese nationaliteit zou beschikken. Uw bewering dat uw stiefvader Eritrea haatte en verhinderde dat thuis over Eritrea werd gesproken (gehoorverslag CGVS p.11) staat niet in de weg dat u alsnog tracht informatie over het land te bekomen. Temeer u geruime tijd in Soedan leefde, waar zich eveneens veel Eritreeërs bevinden, en dat u bovendien met een Eritreeër bent gehuwd. Deze gebrekkige interesse kan dan ook niet overtuigen dat u daadwerkelijk nog steeds banden met Eritrea zou onderhouden en de nationaliteit van dit land zou bezitten.

Uit het bovenstaande wordt dan ook geconcludeerd dat u niet aannemelijk maakte over de Eritrese nationaliteit te beschikken, zodoende gaat de door u geuite vrees voor een eindeloze legerdienst in Eritrea niet op. Bovendien wordt vastgesteld dat u wel degelijk, indien u hiertoe al geen stappen zou ondernomen hebben, aanspraak kunt maken op de Ethiopische nationaliteit en bijgevolg de bescherming van dit land kunt inroepen.

Wat vervolgens de problemen betreft die u aanhaalt ten opzichte van Ethiopië, dient ook in deze geconcludeerd te worden dat deze in uwen hoofde geen gegronde vrees voor vervolging uitmaken.

U verklaart Ethiopië te hebben verlaten uit vrees voor uw stiefvader die u slecht behandelde omwille van uw Eritrese afkomst (gehoorverslag CGVS p.31). Vooreerst dient er worden op gewezen dat het **conflict met uw stiefvader niet beschouwd kan worden als systematische discriminatie die aanleiding zou kunnen geven tot internationale bescherming maar louter een interpersoonlijk conflict betreft.** Uw stiefvader stond weliswaar negatief tegenover u omwille van uw afkomst, u verklaart dat uw Eritrese afkomst u op geen enkel ander vlak parten speelde en dat niemand buiten uw stiefvader u om deze reden problemen bezorgde (gehoorverslag CGVS p.23). Ook objectieve informatie (CGVS – COI Focus: Ethiopië, situatie van Eritreeërs in Ethiopië – 21.01.2015) toont aan dat er geen sprake is van geweldplegingen ten aanzien van personen van Eritrese afkomst door de overheid of door burgers. Zodoende kunnen de problemen die u met uw stiefvader zou hebben ondervonden niet beschouwd worden als een element dat aanleiding geeft tot internationale bescherming in de zin van de Conventie van Genève aangezien het allerm minst systematische discriminatie betreft maar louter uitgaat van één individu, en u evenmin aantoon dat u geen bescherming zou kunnen zoeken tegen uw stiefvader bij de Ethiopische autoriteiten..

Bovendien dienen de problemen die u met hem zou hebben ondervonden danig gerelativeerd te worden. Zo verklaart u tot aan uw vertrek naar Soedan naar school te zijn gegaan (gehoorverslag CGVS p.13), dit betekent dat uw stiefvader u wel degelijk de nodige bewegingsvrijheid toeliet en daarenboven de nodige stappen ondernam zodat u in de mogelijkheid was om school te lopen. Bovendien verklaart u dat uw moeder op de hoogte was van de problemen die u met hem kende (gehoorverslag CGVS p.31). Uit uw verklaringen dat zij u naar Soedan bracht komt dan ook naar voren dat zij u steunde en bereid was u te beschermen. Bovendien woonde u geruime tijd zelfstandig in Soedan en heeft u er ook gewerkt (gehoorverslag CGVS p.29), daarmee toont u aan dat u een zelfstandige vrouw bent die in staat is in haar eigen onderhoud te voorzien, zelfs in een land waar u op geen enkele manier verklaart geregistreerd te zijn geweest en geen verblijfsrecht had. Daaruit volgt dat er kan aangenomen dat u ook bij een terugkeer naar Ethiopië, uw land van gewoonlijk verblijf, in staat zal zijn zich zelfstandig te handhaven. Bovendien kunt u er, zoals hierboven werd aangetoond, eveneens rekenen op de steun van uw moeder. Derhalve kan de behandeling door uw stiefvader niet alleen niet beschouwd worden als een element dat leidt tot een erkenning tot vluchteling, het kan evenmin beschouwd worden als een reëel risico op het lijden van ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing dat aanleiding zou kunnen geven tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat u evenmin aanspraak kunt maken op de toepassing van het principe van eenheid van familie. Uw echtgenoot, die u in Soedan leerde kennen, werd erkend als vluchteling, en bezit de Eritrese nationaliteit. Het principe van eenheid van familie kan echter slechts worden toegepast voor zover geen enkele specifieke omstandigheid in verband met de persoonlijke juridische status van de persoon die aanspraak maakt op de toepassing ervan, hiermee in strijd is. Hiermee wordt onder meer bedoeld de situatie waarbij deze persoon ingezetene is van een ander land dan het land van herkomst/van gewoonlijk verblijf van de persoon die als vluchteling werd erkend (of aan wie subsidiaire bescherming werd toegekend) (Handbook and guidelines on procedures and criteria for determining refugee status, UNHCR reissued Geneva december 2011, par. 184). In casu dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk kon maken over de Eritrese nationaliteit te beschikken, terwijl uw echtgenoot over de Eritrese nationaliteit beschikt en de vluchtelingenstatus werd toegekend omdat hij een vrees ten aanzien van Eritrea heeft geuit. Bijgevolg voldoet u niet aan de voorwaarden om aanspraak te kunnen maken op de toepassing van het principe van eenheid van familie en dient de beoordeling van uw nood aan bescherming te gebeuren ten aanzien van Ethiopië, uw land van gewoonlijk verblijf en waarvan u aanspraak kunt maken op de nationaliteit. Voor het verkrijgen van een verblijf op basis van de toekenning van de vluchtelingenstatus aan uw echtgenoot, die de Eritrese nationaliteit bezit, dient u dan ook de in de Vreemdelingenwet voorziene procedures aan te wenden.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Daar werd vastgesteld dat u niet over de Eritrese nationaliteit beschikt, is het CGVS van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Eritrea.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat uw echtgenoot (CGVS-kenmerk 1618461) de vluchtelingenstatus werd toegekend."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 14 maart 2018 een schending aan van "artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen; artikel 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens; artikel 23.2 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2004/83); artikel 23.2 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95); artikelen 48/3 tot 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet); artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen; het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt".

Zij bevestigt dat zij haar Eritrese documenten "allemaal heeft verloren in Libië". Zij voegt bij haar verzoekschrift thans een "kopie van geboorteakte van verzoekster zus".

Dat zij geen Ethiopische documenten neerlegt, acht zij "niet verwonderlijk aangezien haar verklaringen stroken met de objectieve informatie". Zij verwijst naar de informatie in het administratief dossier waaruit volgens haar blijkt dat de Ethiopische autoriteiten tijdens de oorlog en tot 2003 massale deportaties van Eritrese staatsburgers verricht hebben en dat er vervolgens een angst was in de Eritrese gemeenschap in Ethiopië om van de wettelijke mogelijkheden gebruik te maken om hun verblijfsstatus te regulariseren.

Haar beperkte kennis aangaande Eritrea wijt zij aan het feit "dat verzoekster haar land heeft verlaten toen ze twee jaar oud was en daar nooit is teruggekeerd" en dat zij voor informatie "afhankelijk [was] van wat haar Eritrese familieleden - namelijk haar echtgenoot, haar vader en haar zus - haar hebben verteld", maar dat "haar zus was vijf jaar oud toen ze het land heeft verlaten, haar vader is gestorven en haar echtbaar heeft ze in Soedan leren kennen wanneer hij duidelijk niet van plan was om een dag terug naar zijn land van herkomst terug te keren. Het echtpaar heeft sinds hun huwelijk geprobeerd om hun leven opnieuw te beginnen in Soedan, en vervolgens in Europa. Verzoekster moeder, die Ethiopisch is, heeft haar geringe informatie over Eritrea kunnen delen.". Zij benadrukt dat verzoekster over Eritrea wél wist "dat er een feestdag is voor de bevrijding", "de naam van één vrijheidsstrevter", "dat Hambesha een Eritrese eetgewoonte is" en "een paar provincies in Asmara".

Verzoekster klaagt aan dat de commissaris-generaal van oordeel is dat haar nood aan bescherming "ook ten aanzien van Ethiopië moet worden onderzocht aangezien ze aanspraak kan maken op de Ethiopische nationaliteit", gezien dit volgens haar "een louter veronderstelling [is] die geen steun vindt in het administratief dossier". Zij wijst op de "Proclamation No. 378/2003 - A proclamation on Ethiopian Nationality" waaruit blijkt "dat er verschillende voorwaarden moeten worden vervuld om de Ethiopische nationaliteit te bekommen". Zij stelt dat er geen waarborg is "dat verzoekster de inkomstenvoorwaarde ("have sufficient and lawful source of income to maintain himself and his family") zou hebben vervuld", dat zij omwille van haar leeftijd op het ogenblik van haar vlucht naar Soedan (18 jaar oud) onmogelijk een nationaliteitsaanvraag kon indienen, dat "er ook veel praktische moeilijkheden waren om voor personen van Eritrese afkomst de Ethiopische nationaliteit te bekommen" en dat het niet zo is "dat "ieder van wie één van de ouders de Ethiopische nationaliteit beschikt kan aanspraak maken op deze nationaliteit" aangezien er meerdere voorwaarden aan de nationaliteit zijn gekoppeld".

Zij voert aan dat “het CGVS zich niet [mag] beroepen op een hypothetische nationaliteit die niet formeel werd erkend door de nationale autoriteiten” en dat “het feit dat verzoekster - in het verleden - aanspraak kon maken op de Ethiopische nationaliteit geenszins voldoende [is] om te beschouwen dat zij Ethiopisch is”. Verzoekster ziet niet in “op welke basis verwerende partij verzoekster zou kunnen dwingen om de Ethiopische nationaliteit te bekomen”.

Volgens verzoekster is haar “laatste land van gewoonlijk verblijf” Soedan. Zij meent dat het een “inbreuk aan de zorgvuldigheidsplicht” is dat haar hierover “geen enkele vragen” werden gesteld.

Zij benadrukt verder “dat ze ernstig problemen heeft gekend in Ethiopië”, met name de “slechte behandelingen van haar stiefvader”, en dat zij “omwille van haar Eritrese afkomst ook geen bescherming gezocht [heeft] bij de Ethiopische autoriteiten”.

Verzoekster gaat in op “het principe van instandhouding en eenheid van het gezin”. Zij citeert dienaangaande UNHCR, de Kwalificatierichtlijn, rechtspraak van de Raad en rechtsleer. Aldus verzoekster staat het familieleven van haar en haar echtgenoot vast, ontstonden deze familiebanden “vooraleer ze naar België vluchtte en hier een asielaanvraag indiende”, werd haar echtgenoot als vluchteling erkend, zou “het voor verzoekster onmogelijk zijn haar gezinsleven verder te ontwikkelen in haar land van herkomst”, moet verzoekster “worden beschouwd als ten laste van haar echtgenoot”, lijdt zij sinds de gebeurtenissen in Libië “aan post-traumatische stress” zoals geattesteerd “in het getuigschrift van Meneer Paul JACQUES”, is zij “om deze reden klaarblijkelijk totaal afhankelijk van haar echtgenoot op emotionele vlak” en kan zij zich “niet op zelfstandige wijze zonder haar echtgenoot in haar land van herkomst vestigen”. Zij stelt dat het enige land waarvan verzoekster bescherming kan aanvragen Eritrea is “waarvan zij de nationaliteit bezit”.

Volgens verzoekster moet haar nood aan internationale bescherming beoordeeld worden ten aanzien van Eritrea. Zij bespreekt de situatie aldaar en verwijst dienaangaande naar “Human Rights Watch, World Report 2017” en “Amnesty International, Rapport 2016/17”.

Verzoekster vraagt haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In zeer ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster “Beslissing van het CGVS mbt Meneer B.”, “Kopie van geboorteakte van verzoekster zus”, “Human Rights Watch, World Report 2017”, “Amnesty International, Rapport 2016/17”, “Getuigschrift van Meneer Paul JACQUES van 6.02.2018” en “Psychologische attest van Meneer Paul JACQUES van 21.12.2016”.

Bij aanvullende nota voegt verzoekster “een kopie van haar huwelijksakte met haar echtgenoot”.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Uit de artikelen 48/3, § 1 en 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien verzoekster de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien zij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

2.4.2. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeksters “*laatste land van gewoonlijk verblijf*” Soedan is en dat het een “*inbreuk aan de zorgvuldigheidsplicht*” is dat haar hierover “*geen enkele vragen*” werden gesteld, merkt de Raad op dat verzoekster op geen enkel ogenblik aangaf staatloos te zijn en dat haar nood aan internationale bescherming bijgevolg niet getoetst moet worden aan het land van haar vroegere gewone verblijfplaats, volgens haar Soedan. Integendeel, verzoekster bleef volhouden over de Eritrese nationaliteit te beschikken en zij gaf ook aan Eritrese identiteitsdocumenten te hebben gehad, waaronder een Eritrese geboorteakte en Eritrese identiteitskaart die zij verloren zou hebben. In tegenstelling tot wat wordt gesteld in het verzoekschrift, dienen de asielinstanties verzoeksters verzoek om internationale bescherming te onderzoeken in het licht van de door verzoekster aangebrachte en beweerde (Eritrese) nationaliteit.

2.4.3. Voor zover een kandidaat-vluchteling bij de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming bij de asieladministraties geen originele identiteitsdocumenten neerlegt, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen over de streek van afkomst (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoekster voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Er wordt niet verwacht dat verzoekster alle antwoorden kan geven op elke vraag van de dossierbehandelaar maar het geheel van de verklaringen moet wel een bekendheid aantonen met haar beweerde Eritrese afkomst en nationaliteit, alsook met haar verblijf als Eritrese in Ethiopië.

2.4.4. Verzoekster verklaart dat zij op 30 november 1995 geboren werd in Assab, Eritrea, maar dat zij samen met haar moeder in 1997 Eritrea verliet en dat zij in Addis Abeba, Ethiopië, verbleef tot haar vertrek naar Soedan in 2013. Verzoekster schets aldus een situatie waarbij een onbekendheid met de geografische en maatschappelijke situatie in het land Eritrea moet verondersteld worden.

2.4.5. Verzoekster beweert dat ze geboren is in Eritrea uit een Eritrese vader en de Eritrese nationaliteit te hebben. Verzoekster legt echter geen enkel objectief gegeven voor die haar geboorteplaats kan aantonen, noch het bestaan van een Eritrese vader. Verzoekster gaat er bovendien aan voorbij dat het bezit van een nationaliteit van een land waar men nooit heeft verbleven, ook met overtuigende elementen en gegevens kan worden aangetoond en er van haar wel degelijk kan verlangd worden dat ze haar louter voorgehouden nationaliteit ook aantoot.

2.4.6. De Raad stelt vooreerst vast dat het administratief dossier geen stuk bevat ter staving van verzoeksters identiteit, laat staan van de beweerde Eritrese nationaliteit. De vermelding van “*Assab*” als geboorteplaats van verzoekster op de “*huwelijksakte met haar echtgenoot*”, uitgereikt in Soedan, heeft geen objectieve bewijswaarde gezien verzoekster de objectieve basis niet neerlegt waarop hiervoor gesteund wordt. De “*geboorteakte van verzoekster zus*” kan bovendien niet aantonen dat zij, en verzoekster, een Eritrese vader heeft aangezien enkel de moeder op de geboorteakte wordt vermeld. Bovendien heeft de moeder niet de Eritrese maar de Ethiopische nationaliteit. Aan dit stuk kan aldus geen objectieve bewijswaarde worden gehecht te meer gezien het en ook de “*huwelijksakte met haar echtgenoot*” loutere fotokopieën zijn die door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

2.4.7. De Raad stelt voorts vast dat artikel 1 van de nationaliteitswet van Ethiopië stelt: elke persoon geboren in Ethiopië of in het buitenland, wiens vader of moeder Ethiopier is, is een Ethiopische onderdaan. Verzoeksters loutere bewering op het Commissariaat-generaal dat zij de Ethiopische nationaliteit niet heeft “*omdat ik er niet geboren ben*” (gehoor, p. 21-22), is dan in zoverre verzoekster inderdaad op Eritrese grondgebied geboren zou zijn, ook fout te meer verzoekster niet aantoont wie haar vader is en welke zijn nationaliteit was. Waar verzoekster zich afvraagt “*op welke basis verwerende partij verzoekster zou kunnen dwingen om de Ethiopische nationaliteit te bekommen*” is dit eveneens irrelevant nu verzoekster geen naturalisatieprocedure moet doorlopen maar zij als kind van een Ethiopische onderdaan de Ethiopische nationaliteit bezit bij haar geboorte (zie ook COI in het administratief dossier).

2.4.8. De bestreden beslissing stelt aldus terecht dat verzoekster indien ze toch volhoudt als Eritrese staatsburger in Ethiopië te hebben verbleven, dit genoegzaam moet kunnen aantonen. Verzoekster heeft geen nuttige verklaring waarom ze haar verblijf in Ethiopië, waar zij 16 jaar zou hebben gewoond en 12 jaar schoolliep (gehoor, p. 13) niet kan documenteren. Dit klemt te meer nu verzoekster steeds heeft verklaard dat haar moeder de Ethiopische nationaliteit heeft, wat verzoekster aantoont aan de hand van een foto van de identiteitskaart van haar moeder die uitgereikt werd door de Ethiopische kebele van haar woonplaats. Verzoekster ontkent ter terechtzitting niet dat haar moeder aldus geregistreerd was in de registers van de kebele. Gezien de strikte controles bij de kebele en op scholen zijn er dan ook geen redenen waarom verzoekster als (minderjarig) kind/gezinslid van haar bij de kebele bekende Ethiopische moeder, niet ingeschreven stond of werd ingeschreven. In tegenstelling tot wat verzoekster laat uitschijnen is het inschrijven van ieder burger en vreemdeling die in het administratief gebied van de kebele woont wettelijk verplicht. Het niet inschrijven - ook van buitenlanders en Eritreeërs, kan problemen geven (zie COI Focus: Ethiopië, situatie van Eritreeërs in Ethiopië - 21 januari 2015). Bovendien halen Eritreeërs hieruit enkel voordeel nu hun wettelijke status die beter is dan alle andere vreemdelingen die in Ethiopië verblijven. Met deze verplichte registratie kunnen inwoners van Ethiopië met de Eritrese nationaliteit (art. 5.1) immers een permanente verblijfsvergunning krijgen (art. 6.1.), eigendommen bezitten (art. 8), het hebben recht om te werken (art. 9) en kunnen ze gebruik maken van de sociale diensten (art. 10). Voorts blijkt ook dat Eritrese vluchtelingen er beter behandeld worden dan vluchtelingen uit andere landen. Waar in het verzoekschrift verwezen wordt naar informatie in het administratief dossier waaruit volgens haar blijkt dat er na de deportaties van Eritreeërs angst leefde in de Eritrese gemeenschap in Ethiopië om de wettelijke mogelijkheden te gebruiken om hun verblijfsstatus te regulariseren, merkt de Raad op dat verzoekster geen enkele melding maakte van “*angst*” toen zij gevraagd werd waarom zij of haar moeder haar verblijf in Ethiopië nooit bestendigde. Verzoekster bleek daarentegen gewoonweg geheel onwetend over de mogelijke verblijfsstatuten of registraties voor Eritreeërs in Ethiopië (gehoor, p. 21-22), waaruit enkel kan afgeleid worden dat ze tijdens haar verblijf niet verontrust werd in Ethiopië en zij zich niet 16 jaar lang in haar voorgehouden positie bevond als (illegale) Eritrese in Ethiopië.

Evenmin is aannemelijk dat verzoekster nooit zou hebben gehoord over de wettelijke mogelijkheden die ze ter beschikking had, zelfs indien zij hier omwille van beweerde “*angst*” geen gebruik van durfde maken. Ten slotte was verzoeksters minderjarig en kwam het laten registreren haar moeder toe die regelmatig op het grondgebied verbleef. Verzoeksters moeder had aldus geen angst om zich te registreren zodat ook niet kan worden ingezien waarom ze in deze nalatig zou geweest zijn ten opzichte van haar dochter te meer ze hierdoor riskeerde zelf in de problemen zou komen. Verzoekster moeder had er alle belang bij haar dochter te laten registreren temeer daar zij beweerdelijk over verzoeksters Eritrese geboorteakte zou hebben beschikt. Dat ze wel voor zichzelf aan de wettelijke verplichtingen voldeed maar niet voor haar kind, kan niet overtuigen ook niet indien verzoekster de Eritrese nationaliteit zou hebben gehad. De kopie van de Ethiopische identiteitskaart van verzoeksters moeder kan geenszins verzoeksters Eritrese nationaliteit staven, wel integendeel, noch kan het aantonen dat verzoekster in Ethiopië geen verblijfsstatuut of de Ethiopische nationaliteit bezat.

2.4.9. Verzoekster kan haar Eritrese herkomst bovendien evenmin aantonen door haar verklaringen. De vaststellingen dat verzoekster enkel het Ethiopische Amhaars spreekt, (*Spreekt u Tigrinya? Ik kan het een klein beetje begrijpen, ik kan het niet spreken. ik bijna niets spreken*, gehoor, p. 12, 27), dat zij nooit enige Eritrese feestdagen vierde in Ethiopië, dat zij enkel de Onafhankelijkheidsdag kon noemen, dat zij de achtergrond van Martelarendag niet kon duiden (gehoor, p. 25), dat zij slechts 8 van de 9 etniëen in Eritrea kon noemen en hierover verder niets kon vertellen (gehoor, p. 10-11), wijzen erop dat zij geen voeling heeft met Eritrea en de Eritrese maatschappij. Haar gebrekkige kennis is des te frappanter gezien zij zelf aangaf graag meer te willen weten over haar land, afkomst, tradities en gewoontes en zowel haar moeder als haar (Eritrese) man hierover vragen stelde (gehoor, p. 25).

Ook haar foutieve beweringen over de militaire opleiding in Sawa en de legerdienst (gehoor, p. 14, p. 17) - nochtans de beweerde reden waarom zij niet zou kunnen terugkeren naar Eritrea - ondergraaft haar beweerde herkomst, temeer daar haar echtgenoot beweerdelijk naar Sawa geweest was en later soldaat was (gehoor, p. 16-17).

2.4.10. Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt geen geloof gehecht aan de door verzoekster aangehaalde Eritrese nationaliteit. De verwijzingen naar de aan het verzoekschrift gevoegde mensenrechtenrapporten over Eritrea ("*Human Rights Watch, World Report 2017*" en "*Amnesty International, Rapport 2016/17*") zijn dan ook niet dienstig.

2.4.11. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt ten aanzien van Ethiopië, het land waar zij zou hebben verbleven tot haar vertrek naar Soedan in 2013. De door verzoekster genoemde slechte behandelingen door haar stiefvader zijn immers louter interpersoonlijke problemen met een enkele persoon, daar zij zelf aangaf dat haar Eritrese afkomst haar op geen enkel ander vlak parten speelde (gehoor, p. 23). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt ook dat er geen sprake is van systematische geweldplegingen ten aanzien van personen van Eritrese afkomst door de overheid of door burgers. De Raad ziet overigens niet in waarom verzoekster, een intussen gehuwde 22-jarige vrouw met werkervaring in Soedan (gehoor, p. 29), niet aan eventuele problemen met haar stiefvader in Ethiopië zou kunnen ontkomen door zich zelfstandig elders te vestigen, temeer daar zij de steun en hulp van haar moeder geniet (gehoor, p. 31).

2.4.12. In het verzoekschrift wordt gewezen op "*het principe van instandhouding en eenheid van het gezin*", op de richtsnoeren van UNHCR, de Kwalificatierichtlijn, rechtspraak van de Raad en rechtsleer. Verzoekster voert aan dat haar echtgenoot als vluchteling erkend is, dat "*het voor verzoekster onmogelijk [zou] zijn haar gezinsleven verder te ontwikkelen in haar land van herkomst*", dat zij moet "*worden beschouwd als ten laste van haar echtgenoot*", dat zij sinds de gebeurtenissen in Libië lijdt "*aan post-traumatische stress*" zoals geattesteerd "*in het getuigschrift van Meneer Paul JACQUES*", dat zij "*om deze reden klaarblijkelijk totaal afhankelijk [is] van haar echtgenoot op emotionele vlak*" en zich "*niet op zelfstandige wijze zonder haar echtgenoot in haar land van herkomst [kan] vestigen*". De bij het verzoekschrift gevoegde attesten - "*Getuigschrift van Meneer Paul JACQUES van 6.02.2018*" en "*Psychologische attest van Meneer Paul JACQUES van 21.12.2016*" - maken melding van problemen (fobieën, dissociatie, maagproblemen, misselijkheid, verlies van eetlust, angsten, slaapstoornissen) omwille van de ondergane mishandelingen in Eritrea en tijdens haar vlucht in Libië.

2.4.13. Vooreerst wijst de Raad erop dat het UNHCR-handboek geen afdwingbare rechtsregels bevat maar algemene richtsnoeren. De richtsnoeren van UNHCR die de bestreden beslissing opsomt zijn dan ook niet meer dan dat.

2.4.14. De Raad bevestigt dat artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (2012/C 326/02) de eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven vooropstelt. De Europese wetgever heeft ook wat betreft derdelanders, hiertoe meerdere instrumenten voorzien. Verzoekster wijst ook terecht op de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en de herschikte Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming) (hierna KRh).

2.4.15. Echter waar verzoekster meent dat volgens "*hun [Richtlijn 2004/83/EG en KRh] artikels 23*" "*de lidstaten moeten waken over de familiale eenheid. Deze artikels stellen dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden*" dient te worden vastgesteld dat de KRh "*geen procedureregels bevat voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dus evenmin de procedurele waarborgen formuleert die aan de asielzoeker moeten worden toegekend. Het is in richtlijn 2005/85 dat de minimumnormen voor de procedures voor de behandeling van verzoeken zijn vastgesteld en de rechten van asielzoekers nader zijn bepaald, waarmee in het kader van de behandeling van de hoofdgedingen rekening dient te worden gehouden*" (zie punt 47 van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van arrest van 2 december 2014 A (C- 148/13), B (C- 149/13), C (C- 150/13)/ *Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, Nederland*).

Het Hof benadrukt overweging 10 van de Richtlijn 2004/83/EG (Overweging 16 van de KRh) “Deze richtlijn eerbiedigt de grondrechten en neemt de beginselen in acht die met name zijn erkend in het Handvest [...]. In het bijzonder tracht deze richtlijn de menselijke waardigheid, het recht op asiel van asielzoekers en hun begeleidende familieleden [...] ten volle te eerbiedigen.” Daarom is het vaststellen van de gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade nauw verwant met de taak van beoordeling van bewijs en geloofwaardigheid die primair geregeld wordt door artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU (herschikking). Echter indien de voorwaarden vervat in artikel 4 van de KRh voor de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming onder meer stelt dat de “in lid 1 bedoelde elementen bestaan in de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden (eigen onderlijning), identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes, identiteits- en reisdocumenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient” dan kan uit het geheel van de voorwaarden niet blijken dat het louter gegeven dat een familielid als vluchteling werd erkend met zich meebrengt dat de andere leden een automatisch afgeleide vluchtelingenstatus zullen genieten.

2.4.16. Waar verzoekster nog wijst op het arrest “HvJ 22 november 2012, MM / Ierland nr. C-277-11, § 65-66”, dan kan hieruit evenmin worden afgeleid dat een verzoek(st)er om internationale bescherming die behoort tot het kerngezin van een persoon die als vluchteling werd erkend, louter omwille van dit gegeven, deze status moet worden toegekend. Immers nadat de in artikel 4, lid 2, KRh relevante elementen tot staving van zijn verzoek om internationale bescherming worden bepaald, dient bij de juridische beoordeling van deze feiten (waaronder verzoeksters achtergrond en relevante familieleden), worden nagegaan of “is voldaan aan de materiële voorwaarden van de artikelen 9 en 10 of 15 van richtlijn 2004/83 voor de toekenning van internationale bescherming”. Het Hof benadrukt nog dat in “dit verband moet worden opgemerkt dat deze beoordeling volgens artikel 4, lid 3, sub c, van richtlijn 2004/83 op individuele basis moet plaatsvinden” (HVJ 2 december 2014 A (C- 148/13), B (C- 149/13), C (C- 150/13)/ Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, Nederland, punten 55-57).

2.4.17. Artikel 23(2) van de KRh bepaalt nog dat de lidstaten waarborgen dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid.

De bepalingen van de Belgische Vreemdelingenwet inzake gezinshereniging van familieleden van begunstigden van internationale bescherming werden in overeenstemming gebracht met de Richtlijn 2011/95/EU. In de voorbereidende werken (Wet 1 juni 2016 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, Parl.St.Kamernr.1730/001) wordt het volgende gesteld: “Familieleden van een vreemdeling die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, hebben het recht om bij deze vreemdeling te verblijven. Dit recht vloeit voort uit de artikelen 23 en 24 van Richtlijn 2011/95/EU. Artikel 23, lid 1, van de richtlijn stelt dat de lidstaten ervoor moeten zorgen dat het gezin in stand kan worden gehouden. Artikel 23, lid 2, van de richtlijn stelt dat de lidstaten moeten waarborgen dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen (artikel 24 betreft de afgifte van een verblijfstitel), overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid. Verblijf op basis van gezinshereniging voor familieleden van een persoon die internationale bescherming geniet, dient bijgevolg te worden beschouwd als een toelating tot verblijf in de zin van artikel 10 en niet als een machtiging tot verblijf in de zin van artikel 10bis, ongeacht de aard van het verblijf van de gezinshereniger (verblijf van beperkte duur, verblijf van onbeperkte duur, vestiging...)”.

2.4.18. In casu toont verzoekster haar Eritrese nationaliteit niet aan. Aldus kan verzoeksters verzoek om internationale bescherming niet beoordeeld worden ten aanzien van Eritrea. De vaststelling dat er in hoofde van haar echtgenoot werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus gelet op diens gegronde vrees voor vervolging ten opzichte van Eritrea, doet niets af aan de appreciatie van de asielaanvraag van verzoekster, in wiens hoofde geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen ten aanzien van Eritrea, gezien zij het bezit van deze nationaliteit niet aantoonde. Verzoekster kan zich aldus niet steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus van haar Eritrese echtgenoot teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

2.4.19. Zij kan evenmin worden gevolgd waar zij meent dat de erkenning van de vluchtelingenstatus van haar Eritrese echtgenoot tot haar moet worden uitgebreid omdat zij moet “worden beschouwd als ten laste van haar echtgenoot”, dat zij sinds de gebeurtenissen in Libië lijdt “aan post-traumatische stress”, zij “klaarblijkelijk totaal afhankelijk [is] van haar echtgenoot op emotionele vlak” en zij zich “niet op zelfstandige wijze zonder haar echtgenoot in haar land van herkomst [kan] vestigen”, zoals zou blijken uit de bij het verzoekschrift gevoegde attesten (“Getuigschrift van Meneer Paul JACQUES van 6.02.2018” en “Psychologische attest van Meneer Paul JACQUES van 21.12.2016”). Het doel van de asielpcedure is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe. Ook verzoeksters verklaarde gebeurtenissen in Libië, dat een transitland betreft, is geen grond voor de toekenning van internationale bescherming.

2.4.20. Wat betreft de aangevoerde schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de Raad, in huidige procedure beperkt is tot de beoordeling van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus. De loutere weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus houdt geen schending in van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe een inmenging in verzoeksters gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn.

2.4.21. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Zij beperkt zich in haar verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van *post-factum* verklaringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.22. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster niet aantoot noch aannemelijk maakt dat zij afkomstig is uit Eritrea.

2.5.2. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde, nationaliteit niet volstaan. Het is in de eerste plaats aan verzoekster om tijdens de procedure haar Eritrese identiteit, nationaliteit en land van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hierin manifest faalt.

2.5.3. Volledigheidshalve voegt de Raad toe dat uit bovenstaande ook kan blijken dat verzoekster geen reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt ten aanzien van Ethiopië.

2.5.4. Gelet op het feit dat verzoekster de door hem beweerde Eritrese nationaliteit niet aantoot, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Eritrea.

2.6. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK